

ΒΑΪΟΣ ΚΟΥΚΚΟΝΗΣ

# Μόνος μαζί σου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



εκδόσεις  
**Μιχαήλ  
Σιδερη**





## ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

### 1

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2019

**Μ**ια νεκρική σιγή απλώθηκε παντού. Ένα σκοτεινό χέρι γλίστρησε ανάμεσα στα δέντρα, καθώς ο αέρας ψιθύριζε στα φύλλα την αλήθεια. Τα πουλιά σώπασαν. Ένα μαύρο πέπλο σκέπασε τη φύση. Τα κλαδιά των βελανιδιών πλεγμένα με τα κλαδιά των πλατάνων δεν άφηναν τις ακτίνες του ήλιου να περάσουν ελεύθερα. Σαν να ήθελαν να κρύψουν το μυστικό. Σαν να προσπαθούσαν να δημιουργήσουν έναν ιστό που θα έπιανε στο δίχτυ του τον δράστη.

Εκείνος περπατούσε παίρνοντας βαθιές ανάσες, ενώ η ψυχή του ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι. Απομακρυνόταν ολοένα και περισσότερο από το σημείο που την άφησε. Έπρεπε να φύγει όσο το δυνατόν πιο μακριά από εκεί. Έπιανε τον αυχένα του συνέχεια. Τρέκλιζε, τα πόδια του γλιστρούσαν πάνω στη λάσπη, και το σώμα του έπεφτε και σερνόταν για αρ-

κετά μέτρα στο έδαφος, στην όχθη του ποταμού. Οι πέτρες, σαν παγόβουνα, έσκιζαν τη σάρκα του και χτυπούσαν τα πλευρά του.

Ο θόρυβος που ακούστηκε όταν το κορμί του έπεσε στο ποτάμι έκανε τις μαύρες μπότες αυτών που τον καταδίωκαν να κατευθυνθούν προς το μέρος του. Μέσα σε λίγα λεπτά, ο Χάρης Μπίτος μαζί με δύο πρωτοπαλίκαρα του χωριού βρέθηκαν στο σημείο. Τον άρπαξαν από το νερό και άρχισαν να τον χτυπούν. «Πού είναι η κοπέλα; Πού την έχεις;» του φώναζαν καθώς οι γροθιές τους θέριζαν το στομάχι του.

Ο Χάρης έβγαλε το κινητό του από την τσέπη του και τηλεφώνησε στον Ζήση που εκείνη την ώρα καθόταν ταραγμένος μπροστά στην τηλεόραση. Τα νέα για την απαγωγή είχαν προκαλέσει συναγερμό παντού. «Τους βρήκατε;» τον ρώτησε με αγωνία.

«Μόνο το φρικιό. Εκείνη πουθενά. Τη σκότωσε, την έκρυψε, δεν ξέρω τι έκανε το καθίκι. Δεν μας λέει» είπε και έτεινε το πόδι του κλοτσώντας τον άντρα στο καλάμι.

«Όχι, Θεέ μου. Βρείτε την πριν την αστυνομία. Τώρα!»

Ο Χάρης δεν πρόλαβε να κλείσει το κινητό. Αστυνομικοί εμφανίστηκαν στο σημείο έχοντας τα όπλα τους στραμμένα πάνω τους. Ταράχτηκε και φώναζε υστερικά «Τον βρήκαμε. Τον βρήκαμε. Όχι όμως και την κοπέλα. Θα τη σκότωσε και κάπου θα την έκρυψε. Είναι τρελός ο τύπος».

«Είναι δικός μας πια. Αφήστε τον και κάντε ένα βήμα πίσω όλοι σας» φώναζαν οι δυνάμεις της αστυνομίας.

Ο άντρας ένωσε το κορμί του να γλιστράει από τα

χέρια τους και να γίνεται ένα με το νερό. Η αναπνοή του έβγαινε με δυσκολία και ο χαρακτηριστικός συριγμός του έφτανε στα αυτιά των αστυνομικών. Εκείνοι τον σήκωσαν μεμιάς. Ένωσε τα δύο του χέρια να κουμπώνουν στο πίσω μέρος του κορμιού του και τις χειροπέδες να κοκκαλώνουν τους καρπούς των χεριών του.

Γύρισε το βλέμμα του στον Χάρη και απλώς του χαμογέλασε. Χάρηκε όταν είδε τους αστυνομικούς να περνούν χειροπέδες και σε εκείνον, που στιγμή δεν σταμάτησε να φωνάζει για την αθωότητά του.

Άξαφνα, μια ακτίδα φωτός κατάφερε να περάσει μέσα από τις πυκνές φυλλωσιές. Το μονοπάτι που τον οδηγούσαν οι αστυνομικοί ήταν πιο φωτεινό, αφού τα δέντρα αραίωσαν και το χρώμα του ουρανού φαινόταν και πάλι. Ο ήλιος χάιδεψε το πρόσωπό του. Η αίσθηση της ελευθερίας τον αγκάλιασε ολάκερο.



## ΛΙΟΠΡΑΣΟ 1970

Το Λιόπρασο δεν ήταν και από τα μεγαλύτερα χωριά της Θεσσαλίας. Ριγμένο εκεί, στα βόρεια του νομού Τρικάλων, στην ανατολική πλευρά των Αντιχασίων ορέων<sup>1</sup>. Μια ώρα μακριά από τα Τρίκαλα και σε υψόμετρο οκτακοσίων μέτρων, οι νεράιδες στόλισαν το μπαλκόνι των Τρικάλων.

Στην τοποθεσία Κουρί, στο δάσος, ο μύθος θέλει τις νεράιδες να ερωτεύτηκαν θνητούς και μέσα στην ευτυχία τους να άπλωσαν τον Θεσσαλικό κάμπο, με την Πίνδο, τους βράχους των Μετεώρων και το βουνό της Κατάρας να τον αγκαλιάζουν σαν άγρυπνοι φρουροί.

Εκεί, πάνω στα Αντιχάσια όρη, πηγάζει ένας από τους παραπόταμους του Πηνειού, ο Ληθαίος. Ανάμεσα στα βουνά απλώνεται μια μικρή κοιλάδα. Πρόκειται για μια κατάφυτη περιοχή λουσομένη από πλατάνια. Μια τοξωτή πέτρινη γέφυρα ενώνει τις όχθες του

---

<sup>1</sup> Τα Αντιχάσια όρη είναι χαμηλή σχετικά οροσειρά βόρεια των Τρικάλων με υψόμετρο 1.416 μέτρα. (Σ.τ.Ε.)

ποταμού. Πολλά έχουν ακουστεί για το παρελθόν του. Αμαρτωλό ερωτικά, αφού αμέτρητα εγκλήματα και αυτοκτονίες έδωσαν άδοξο τέλος σε αρκετούς παράνομους και ανεκπλήρωτους έρωτες. Αμαρτωλό ιστορικά, αφού κατά τη διάρκεια του εμφυλίου σπαραγμού, αντάρτες αποκεφάλιζαν αδέρφια του ελληνικού στρατού και ύστερα τα πετούσαν από μεγάλο ύψος σαν σακιά, για να βιάσουν τα νερά του ποταμού με αίμα.

Η ζωή στο χωριό ήταν αρκετά δύσκολη για τον Ερρίκο. Ορφανός από πολύ μικρός, μετά το εργατικό ατύχημα στο λατομείο του διπλανού χωριού, που είχε στερήσει τη ζωή του πατέρα του, είχε καταλήξει να ζει με έναν αυταρχικό αδερφό ο οποίος είχε αναλάβει τον ρόλο του προστάτη της οικογένειας. Η μάνα, βουτηγμένη στο πένθος, δεν άφηνε πολλά περιθώρια αγάπης και θαλπωρής. Ένιωθε την ανάγκη να μεγαλώσει παιδιά άξια και ηθικά με έναν σκληρό για τις παιδικές ψυχές παιδαγωγικό τρόπο.

Μετά τον θάνατο του πατέρα του, ο Ερρίκος μπήκε αμέσως στη βιοπάλη. Ο αδερφός του, ο Γιάννος, απαιτούσε την καθημερινή του επίσκεψη στο μαντρί. Με σφυρίγματα που διέφεραν σε ένταση, χροιά και ύφος, τακτοποιούσε τα ζώα κάθε μέρα. Τα τάιζε με άγριο τριφύλλι και βίκο, ενώ ήταν σε επιφυλακή όταν έπρεπε να ξεγεννήσουν τις προβατίνες. Φοβόταν μη χάσουν κανένα αρνάκι στη γέννα.

Η ζωή που του επέβαλαν όμως, τον έπνιγε. Πόσες φορές ακολουθούσε το μονοπάτι για το μαντρί και ούρλιαζε από αγανάκτηση και θυμό! Ήθελε να φύγει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα από αυτό το τοξικό και

ανθυγιεινό για εκείνον περιβάλλον. Με έναν αδερφό δυνάστη και μια μάνα απούσα, η ανάγκη του να δραπετεύσει είχε γίνει το όνειρο που κρατούσε σφιχτά μέσα στην καρδιά του.

Ο ουρανός άπλωνε το γαλάζιο του πέπλο και τα σύννεφα αρμένιζαν σε μια δυνατή πνοή του ανέμου. Ο Ερρίκος ξάπλωσε στις πέτρες της όχθης του ποταμού και βύθισε το χέρι του στα κρυστάλλινα, παγωμένα νερά του. Η περιοχή γιοφύρι, που βρισκόταν λίγα χιλιόμετρα έξω από το χωριό, ήταν για εκείνον το καταφύγιό του. Εκεί έπλαθε τα όνειρά του και ταξίδευε σε κόσμους μαγικούς, μακριά από τη δύσκολη ζωή του.

Η ορμή που έδινε το υγρό στοιχείο στο χέρι του καθώς το βύθιζε στα πεντακάθαρα νερά, τον μάγευε. Θαρρείς πως του χάριζε μια κρυφή δύναμη. Το σήκωνε προτάσσοντάς το, σαν βέλος, απέναντι στα χιλιάδες πλατάνια που αγκάλιαζαν με τη φυλλωσιά τους τις όχθες του ποταμού. Στα παιδικά του μάτια, τα δέντρα φάνταζαν δράκοι και τέρατα που μπορούσε να ελέγξει με τη μαγική δύναμη που του έδινε το νερό, και να γίνουν φίλοι του. Είχε ανάγκη από φίλους. Μερικές φορές η μοναξιά που ένιωθε τον πλάκωνε. Είχε αρχίσει όμως να τη συνηθίζει.

Ο γρήγορος παφλασμός του νερού του ποταμού και οι κραυγές χαράς του Ερρίκου φάνηκαν να επισκιάζονται από τις φωνές κάποιων μανιασμένων παιδιών και το ουρλιαχτό ενός σκύλου. Τα πόδια του καρφώθηκαν στα βότσαλα του ποταμού και οι λαστιχένιες σόλες τού τρυπούσαν με βία τις παιδικές



του πατούσες. Με γρήγορες κινήσεις, ανέβηκε τον ανηφορικό χωματόδρομο. Η βιασύνη τον έκανε να γλιστρήσει και τα γόνατά του σύρθηκαν στον σκληροτριάχλο δρόμο. Δεν πτοήθηκε. Με το αίμα να ρέει σαν γάργαρο νερό, βρέθηκε πίσω από ένα φυσικό ανάχωμα που τον προστάτευε από τα μάτια των άλλων παιδιών.

Έμοιαζαν δαιμονισμένα. Φώναζαν και γελούσαν, κυνηγώντας έναν μαύρο αδύνατο σκύλο. Η ουρά του ήταν κόκκινη και δεμένη σφιχτά με ένα σκοινί από το οποίο κρέμονταν ντενεκέδες. Ο ήχος που έκαναν καθώς έτρεχε πανικόβλητος, τρόμαζε ακόμα περισσότερο τον Ερρίκο.

Σκληρά παιδιά και ατίθασα. Πώς να μην είναι άλλωστε; Χαμένες αθωότητες που πνίγηκαν στα δάκρυα, καθώς αμέτρητες φορές είχαν αντικρίσει τις μανάδες τους να θρηνούν για τα παιδιά που έβγαιναν νεκρά από τα σπλάχνα τους. Αδέρφια, που στο πρώτο ανέβασμα πυρετού, χόρευαν από τους σπασμούς και άφηναν την τελευταία τους πνοή πάνω στο γαϊδούρι κατεβαίνοντας στην πόλη. Δύσκολες και απάνθρωπες συνθήκες. Η αξία ενός σκύλου ήταν τόσο μπηδαμινή στις παιδικές τους καρδιές.

Ο Ερρίκος θέλησε να ορμήσει και να σώσει τον σκύλο από το μαρτύριό του. Κάτι όμως τον κρατούσε. Ο φόβος είχε κατασκηνώσει στην παιδική του ψυχή.

Το σκυλί κουρασμένο και με τη γλώσσα του έτοιμη να γλείψει το χώμα, σταμάτησε μπροστά στον χοντρό κορμό μιας καρυδιάς. Τα παιδιά, με τα κεφάλια τους ξυρισμένα για να φεύγουν εύκολα οι ψείρες, το

περικύκλωσαν. Εκείνο γρύλιζε και τους έδειχνε τα δόντια του. Ένα παιδί δεν δίστασε να αρπάξει μια πέτρα και με δύναμη να την πετάξει προς το μέρος του σκύλου. Ο Ερρίκος τρόμαξε και έκλεισε τα μάτια του. Δεν πρόλαβε να κλείσει και τα αυτιά του. Ο θρήνος του ζώου έγινε μαχαίρι που του έσκισε την καρδιά.

«Να το κάψουμε» φώναξαν με μίσος.

«Θα του κάνουν πυροφάνι» είπε με φωνή που έτρεμε ο Ερρίκος.

Η άφιξη του τελευταίου και πιο κακού δαίμονα φανάτισε ακόμα περισσότερο τη νεαρή παρέα και το παιχνίδι τους άρχισε να αγγίζει επικίνδυνα όρια. «Έλα, ρίξε το μπιτόνι με το πετρέλαιο» ούρλιαζαν και τα γέλια τους θύμιζαν σκηνή βγαλμένη από την κόλαση.

Το σκυλί θα γινόταν παρανάλωμα του πυρός, αν για καλή του τύχη εκείνη τη στιγμή δεν εμφανιζόταν μια νεαρή κοπέλα πάνω σε ένα καφέ άλογο. Το μαύρο της στενό παντελόνι, η λευκή της μπλούζα και οι μαύρες, μέχρι το γόνατο μπότες της εξέπεμψαν μια αυταρχική όψη, που σαν λιβάνι ξόρκισε τους νεαρούς δαίμονες που σκορπίστηκαν στο δάσος.

Η ανακούφιση που ένιωσε ο Ερρίκος χαλάρωσε τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Ξεπετάχτηκε από το ανάχωμα που κρυβόταν και βρέθηκε δίπλα στη νεαρή κοπέλα. Μιμήθηκε τις κινήσεις της, καθώς προσπαθούσε να πλησιάσει το ταλαιπωρημένο σκυλί, για να το χαϊδέψει.

«Θα το θυμάται αυτό που έζησε;» τη ρώτησε γεμάτος αγωνία. «Αν νιώσει ότι τον αγαπούν, θα τα ξεχάσει όλα» του είπε και έτεινε το χέρι της, για να απομα-

κρύνει τα χώματα από το μαύρο κοντό παντελονάκι του μικρού. Τα μάτια της αντίκρισαν τα γδαρμένα του γόνατα.

«Δεν μπορείς να πας έτσι στη μάνα σου. Πάμε σπίτι μου να σου καθαρίσω τις πληγές».

«Θα με μαλώσει αν με δει μαζί σου».

Εκείνη έμεινε για λίγο σιωπηλή. Χαμήλωσε το βλέμμα της και έβηξε, πασχίζοντας να διώξει τον κόμπο από τον λαιμό της. «Θα της μιλήσω εγώ και θα καταλάβει» του απάντησε και τράβηξαν μαζί για το χωριό.

Καθώς το άλογο βάδιζε περήφανο στην άκρη του χωματόδρομου, το μονοπάτι τού φάνηκε πιο λαμπερό. Το στρογγυλό της πρόσωπο, η δροσερή της όψη, η ανάσα της που μύριζε γλυκό κυδώνι, τα τραχιά χαλινάρια που γλύκαιναν μέσα στις παλάμες της ήταν σαν τον ήλιο που κατέβηκε και έδωξε το σκοτάδι. Το βλέμμα της έμοιαζε με εκείνο της εικόνας της Παναγίας που έβλεπε τις Κυριακές μέσα στην εκκλησία, δίπλα στο Ιερό. Ήρεμο, αγνό, θαρρείς πως ήταν θεϊκό.

Οι σκιές, οι φόβοι και οι κακοί μάγοι που αντίκριζε στο πρόσωπο του αδερφού του πλέον είχαν θαφτεί, είχαν σκορπίσει, σαν τη νύχτα που σβήνει στις πρώτες ανάσες της χαραυγής. Η άγρια φωνή του Γιάννου, το ρέψιμό του, η βρόμική του αναπνοή, τα ψίχουλα από ψωμί στο μεγάλο του μουστάκι, το ματρί, η μπόχα των ζώων, η λάσπη, όλα είχαν χαθεί.

Ο ουρανός συνέχισε να είναι καταγάλανος πίσω από τις πράσινες φυλλωσιές των δέντρων. Η άνοιξη αντιστεκόταν ακόμα στις κρυφές ματιές του καλοκαιριού, με τις μαργαρίτες και τις παπαρούνες να στολίζουν το

γεμάτο λακκούβες μονοπάτι σαν πολύχρωμη λωρίδα.

Στον δρόμο συνάντησαν το νιόπαντρο ζευγάρι του Θωμά και της γυναίκας του που τους χαιρέτισαν με χαρά μόλις τους συνάντησαν. Τα μούτρα του Ερρίκου ξίνισαν μπροστά στον χοντρό αναβάτη, που έκανε το ταλαίπωρο γαϊδούρι του να δεινοπαθεί. Τη γυναίκα του τη συμπαθούσε. Ήταν καλή και ευγενική μαζί του. Του έδινε συχνά καραμέλες και πίτες. Αντίθετα, ο άντρας της ήταν ένας μεγάλος σπιούνος. Όσες φορές τον έβλεπε να είναι στα βουνά και να το έχει σκάσει από το σχολείο το μετέφερε στη μάνα του, χαρτί και καλαμάρι.

«Καλημέρα κοκόνα μου» αναφώνησε εκείνη χαρούμενη, με τα δάχτυλά της παράλληλα και κολλητά μεταξύ τους να κάνουν ίσκιο στο μέτωπό της.

«Καλημέρα κυρά» της απάντησε η Αρύσσα και τράβηξε ελαφρά τα χαλινάρια του αλόγου. «Κοπέλα μου, μπορείς να έρθεις αύριο να με βοηθήσεις με το σπίτι; Μίλησα με τη Δέσποινα. Είναι σύμφωνη».

Η Αρύσσα κούνησε διστακτικά το κεφάλι της. Δεν της άρεσε να πηγαίνει εκεί. Συμπαθούσε πολύ τη γυναίκα του Θωμά, αλλά τα μάτια εκείνου την κοιτούσαν πάντα επίμονα. Ο Ερρίκος έστρεψε το κεφάλι του αποφεύγοντας την οπτική επαφή με τον χοντρο-Θωμά που πάλι άρχισε να λέει τα δικά του με εκείνη τη χωριάτικη προφορά.

«Πάλι εσύ, ρε τούβλο, δεν πήγες στο σχολείο; Όλα θα τα πω στη μάνα σου, ρε κερατά».

Ο Ερρίκος ακούγοντας τα λόγια του ήταν έτοιμος να τον αποκαλέσει χοντρό και άξεστο αλλά ντράπηκε

τη νεαρή του φίλη.

«Τι ευγενικό κορίτσι» είπε με χαρά η γυναίκα, καθώς έστρεψε το κεφάλι της προς το μέρος της μικρής και τη θαύμασε καθώς απομακρυνόταν με το άλογο. Ο Θωμάς δεν μίλησε. Απλώς ρεύτηκε το γάλα και το ψωμί που είχε φάει για πρωινό, αφήνοντας στα χείλη του ένα ειρωνικό χαμόγελο.